4251
82929

Astra
Brașov
4251
II 82.929

ION MINULESCU DE VOR= BĂ CU MINE INSU-MI

1952
1954

DE VORBĂ CU MINE ÎNSU-MI

11
INVENTARIAT
2

41
INVENTARIAT
200

BIBLIOTECA JUD. BRAȘOV
Inv. nr. 5393

Desenuri de ISER

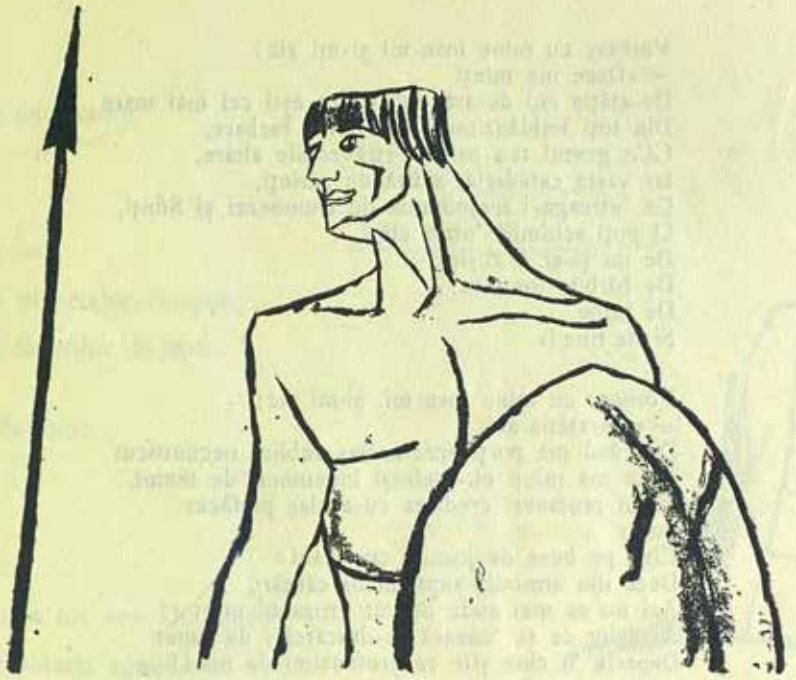

DE VORBĂ CU MINE ÎNSU-MI.

Lui *Tilică Ioanide*

Vorbesc cu mine însu-mi, cum aș vorbi c'un frate
Intors rănit din lupta cu zilele de ieri,
Și parcă tot nu-mi vine să cred că n'am dreptate —
Că *El* și *Eu* nu suntem decât acelaș frate,
Și-aceiaș rană-i doare pe ambii scutieri.

Armurile-altdată pătate de rugină
Azi par mai sclipitoare decât oricând,
Iar spada,
Incrucișată 'n luptă de-atâtea ori,
E plină
De sângele netrebnic al celor ce cad pradă
Aceluiaș proteic și veșnic Torquemada.

Vorbesc cu mine însu-mi și-mi zic:
— «Dece mă minți
De-atâția ani de-arândul, că tu ești cel mai mare
Din toți îmblânzitorii cohortelor barbare,
Că'n gestul tău palpită străvechile altare,
Iar vasta catedrală, zidită de părinți,
Cu 'ntreaga-i melodramă de Dumnezei și Sfinți,
O poți schimbă 'ntr'o clipă,
De nu ți-ar fi rușine
De bărbile lor albe,
De mine
Și de tine!»

Vorbesc cu mine însu-mi, și-mi zic:
— «De-atâția ani,
De când mă porți spre-acelaș sublim necunoscut
Dece mă minți cu-aceleași îndemnuri de temut,
Și-mi profanezi credința cu-acelaș prefăcut
Surâs
Citit pe buze de josnici curtezani?
Dece din armonia supremelor cântări,
Azi nu se mai aude de cât grozavul urlet
Al celor ce se 'nneacă în descărcări de tunet
Departe 'n cine știe ce profunzimi de mări!...»
. . . . . .
. . . . . .

Mă simt așa de singur, c'aproape-mi este frică
Să mai vorbesc cu mine,
Și-mi zic:
— «Ascultă frate,
Ascunde-ți rana,
Uită c'ai fost rănit și tu —
Tu ce-ai strivit atâția ce nu se mai ridică,
Te scutură de greul armurii 'nsângerate;
Iar celui ce te 'ntreabă, de-ți sunt sau nu-ți sunt frate,
Răspunde-i: «*Nu*».

ECCE HOMO

Eu sunt o'mperechiare de straniu
Şi comun,
De aiurări de clopot
Şi frământări de clape —
In suflet port tristeţea planetelor ce-apun
Şi'n cântece, tumultul căderilor de ape...

Eu sunt o cadenţare de bine
Şi de rău,
De glasuri răsvrătite
Şi resemnări târzii —
In gesturi port sfidarea a tot ce-i Dumnezeu
Şi'n visuri, majestatea solarei agonii....

Eu sunt o'ncrucişare de harfe
Şi trompete,
De leneşe Pavane
Şi repezi Farandole —
In lacrimi port minciuna tăcutelor regrete
Şi'n râs, impertinenţa sonorelor mandole.

Eu sunt o armonie de proză
Şi de vers,

De crime
Şi idile,
De artă
Şi eres —
In craniu port Imensul, stăpân pe Univers
Şi'n vers, voinţa celui din urmă Ne'nţeles !...

ALEA JACTA EST.

Am plecat...
Necunoscutul mi-a zis: vino, te aştept...
Am plecat în explorarea unor semne de 'ntrebare
Şi-am păşit, cu majestatea ultimului înţelept,
Pragul vechilor legende
Mâsgălite la 'ntâmplare
Pe un colţ de pergament!...

Paznicii nemărginirii mi-au deschis negrele porți,
Și-astăzi rătăcesc în golul dintre soare și pământ...
Și ce 'ncet mă duce vântul —
Parcă-ar duce la mormânt
Cel din urmă mort al lumii,
Cel mai singur dintre morți.

Mă 'nfășor în atmosfera cimitirelor din haos...
Câte sunt?...
Le știu numai noctambulii
Și poeții —
Cei ce n'au avut nici minte
Nici credință,
Nici repaos,
Nici răbdarea să-și aștepte termenul obștesc al vieții.

Mă 'nfășor în rozul-verde,
In albastrul-violet,
Și în aurul din soare,
Și 'ntr'o clipă mă preschimb
Intr'un nimb enorm —
Un nimb,
Preursit să 'mbrace fruntea primului Anahoret.

Mă topesc cu amintirea unei vieți trăite 'n somn,
Mă 'ntregesc cu nostalgia primelor îmbrățișeri,
Și din cele două forme —
Cea de azi
Și cea de ieri,
Mă 'ntrupez în al veciei și-al imensității *Domn!*...

Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare 'n infinit —
Celor ce plutesc pe mare,
Celor ce plutesc pe vânt,
Celor ce plutesc în versuri,
In culoare
Și în cânt,
Celor ce plutesc de-apururi după cum le-a fost ursit...
Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare 'n infinit.

INNAINTE

Lui *I. G. Duca*

Porniseră cu toţii în zori de zi...
Pe dealuri,
Pădurile albastre priveau spre răsărit —
Priveau cu lăcomia arhaicelor valuri,
Ce-aşteaptă naufragiul întâiului pornit...

Porniseră cu toţii în zori de zi...
Copiii,
Purtau pe umeri prapuri de doliu,
Fredonând
Versetele 'nvăţate din cartea'n care fiii
Desăvârşesc doctrina părinţilor.
Şi'n rând
Cu ei,
Purtând pe umeri un Crucifix enorm,
Bătrânii trişti ca umbra din ştersele contururi,
Păşeau tăcuţi ca spectrul Pontifilor ce dorm
De veacuri în cavoul supremului *deapururi*...

Porniseră cu toţii şi luaseră cu ei
Intreaga moştenire de datini
Şi credinţe,
Şi sclavi celui mai mare Evreu dintre Evrei,
Duceau cu ei povara eternei năzuinţe...

Duceau cu ei povara culcatului pe cruce.
Şi se'ntrebau bătrânii :
— «De ce-i aşa de greu,
El, ce şi-a dat cuvântul că'n veci ne va conduce,
El, cel de o fiinţă cu tatăl Dumnezeu ?...»

Porniseră cu toţii din ţara'n care morţii
Trăiau ca şi-altădată în cei rămaşi in viaţă —
Din ţara'n care morţii sunt Domni,
Iar pragul porţii
E singura 'ndrumare a celor care'nvaţă
Ce-i bine,
Rău,
Mic,
Mare,
Etern
Sau trecător...

Porniseră cu toţii din ţara 'n care-ai lor
Şi ei,
De-atâtea veacuri plângeau fără să ştie
Dece n'aveau în gloata de *Noi*, un singur *Eu*,

Dece 'n întreaga țară ca și 'ntr'o parodie,
Trăiau atâți *Apostoli*,
Și nici un *Prometeu!*...

Dar încotro?
Spre care altare se 'ndreptau,
Spre care-atotputernic,
Spre care-aproape-ascuns,
Nu se 'ntrebase nimeni...
Pribegii nu știau
Decât că merg nainte... și atât li-era de ajuns!...

Dar astăzi unul,
Mâine, un altul,
Cei bătrâni,
Însângerau noroiul de-atâția 'nsângerat,
Și 'nvinși de greul celui mai bun dintre stăpâni,
Mureau sub greul celui pe Crucifix culcat!...
Mureau ca și martirii din primele decenii,
Mureau cu mulțumirea că 'n urma lor copiii
Vor duce mai departe funebrele vedenii
Și alte noi versete în cartea nebuniii
Vor scri! . . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
Sărmani bătrâni!...
Copiii v'au trădat,
Căci prapurele negre de mult le-au aruncat,
Din vechile versete n'a mai rămas nimic
Decât o parodie purtată 'n pas de dric,
Iar peste cele patru simbolice cuvinte
Copiii și nepoții
Au mâzgălit cu sânge, cuvântul:
Innainte!...

TREC VAGABONZII

Lui *George Arghirescu*

BIBLIOTECA JUD. BRAŞOV
Inv. nr. 5393

Trec vagabonzii,
Trec stăpânii grădinilor fără stăpâni,
Trec antipozii fericirii patriarhalilor bătrâni,
Trec anonimii omenirii,
Trec corifeii poeziei şi preistoricii gândirii,
Trec regii primului dezastru şi 'nvinşii primului regret,
Trec vagabonzii —
Parodia nedumeririi lui *Hamlet*.

Voi nu i-aţi cunoscut nici unul,
Dar ei pe voi v'au cunoscut,
Ei, — cei goniţi de câinii voştri,
V'au cunoscut
Când v'au cerut
Ce nu le-aţi dat,
Voi — sclavii primei ruşini şi-ai primului păcat ..

Trec vagabonzii — însetaţii de cer,
De mări
Şi de păduri...

Voi ce-i priviţi cum trec pe-alături de voi
Nepăsători
Şi orbi
Ca nişte regi *Oedipi*,
Fiţi mândri,
Că'n negrul vostru stol de corbi,
S'au coborât de unde nu ştiţi, şi-aceşti câţiva răsleţi vulturi...

Fiţi mândri şi le'ntindeţi mâna,
Şi dacă v'o resping,
Sdrobiţi,
Ingenunchiaţi ca'n faţa unor atotputernici iertători,
Căci vagabonzii sunt enigma eternului «*deatâteaori*»
Şi ei deatâteaori vă iartă,
De câteori îi necinstiţi !...

NOCTURNA

Lui *George Danielopol*

Ce cap de *Rege-Saltimbanc,* părea azi noapte luna!

Un negru nor, ce desemnă pe cer o spadă de Toledo,
Mânat de vânt, s'apropiă
De saltimbancul ce râdea...
Dar *Regele*-aştepta furtuna
Ca şi *Polonyus*, tăcut şi nemişcat după perdea...

O spadă'ntinsă-ameninţa regatul stelelor etern —
Şi totuşi regele râdea...
Râdea,
Iar porţile multiple, din jurul negrului Infern,
Se deschideau pe rând cu gesturi de guri flămânde
Şi pe cer,

Invinse stelele piereau —
Piereau ca cei îngenuchiaţi
In faţa celor ce nu iartă,
Ca luptătorii dezarmaţi,
Pe cari 'nvingătorii-i poartă
De-alungul ţărilor supuse
Prin sânge,
Foc
Şi fier !...

— «Ia seama, Sire !
«Regii sunt supuşi aceloraşi ursite,
«Ca şi soldaţii morţi în lupte pentru capriciul unui Rege.
«Ia seama, Sire,
«Cântăreşte-ţi necântăritele-ţi cuvinte,
«Priveşte'n jurul tău soldaţii
«Ce mor
«Şi nu-ţi pot înţelege
«Nici nebunia,
«Nici plăcerea...
«In glasul morţilor învaţă sentinţa care nu te minte, —
«Că *Regii* sunt ca şi soldaţii, supuşi aceloraşi ursite...
«Şi cruţă-i, Sire, dacă vrei !...»

Dar Regele priveà spre ei
Nepăsător —
Privea spre stele, cum le stingea pe rând furtuna...

Ce cap de *Rege-Saltimbanc*, părea azi-noapte luna !...

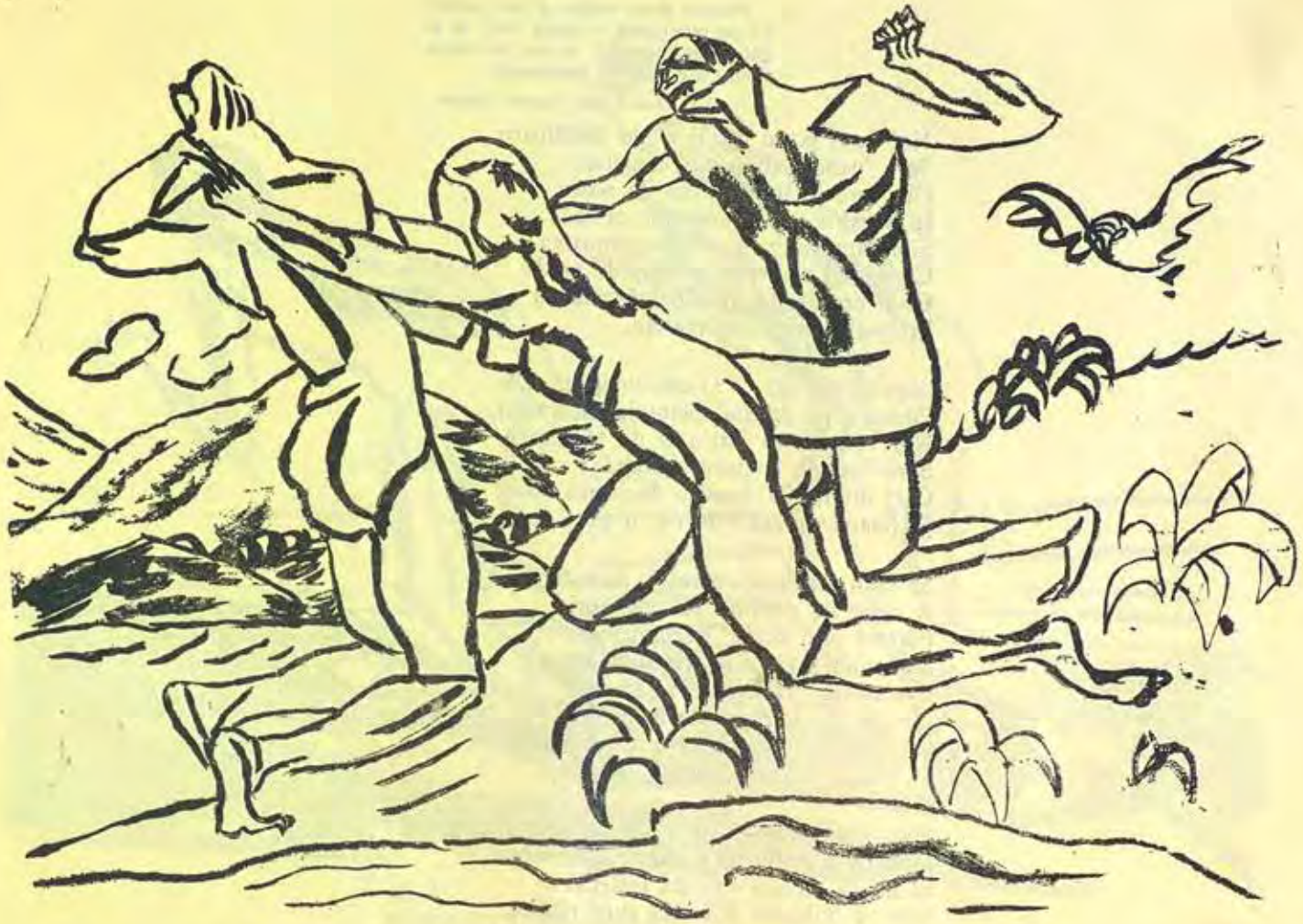

SPRE SOARE

Pluteşte drept înainte şi dacă pământul pe care'l cauţi nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va creia într'adins, pentru a-ţi răsplăti îndrăsneala.

Regina Izabela către Cristofor Columb.

Noi vom porni 'ntr'o zi de sărbătoare
Spre 'naltele contururi crenelate
Din care 'ntâiele priviri de soare
Işi varsă'n vid imensa lor cascadă
Şi'n care seara 'şi urcă resemnarea
Cu gestul unei pasări mari de pradă
Ce-şi pregăteşte 'n taină răzbunarea
Invinselor aripi însângerate.

Superbi, ca cei ce'nvestmântaţi în zale
Porneau pe drumul Sfântului Mormânt,
Noi vom porni 'ntr'o zi de sărbătoare
Spre 'naltele contururi feodale;
Căci drumurile noastre duc spre Soare
Şi Soarele preface *verbu* 'n *cânt*.

Şi vom porni cu 'ntreaga majestate
A celor ce pornind de nouă ori,
Purtară prin oraşe 'ndepărtate,
Mai mult învinşi de cât învingători,
Fantasmagoricele lor armate
De cai şi călăreţi halucinaţi,
Cu flori de crin pe mantii presărate
Şi vulturi albi pe scuturi încrustaţi.

Spre soare deci — spre soarele de vară
Monarhul orbitorului zenit . . .
El ne va strânge-armata răzleţită
Şi-o va 'ndruma din nou spre răsărit.
El va topi păpuşile de ceară
Şi gestul lui de bronz va desemna
In spaţiu o Golgotă probuşită
Şi magilor de mâine-o nouă stea

ROMANȚA SOARELUI

Lui *Mihail Sadoveanu*

Răsar
Mă 'nalţ,
Cobor
Şi-apoi dispar,
Şi-apusul meu, e totuşi răsărit . . .
Sunt vagabondul zilei, de-apururi solitar —
Portret unic şi vecinic, expus în infinit.

Cu magica-mi baghetă uriaşe —
Stăpâna hotărârilor eterne,
Deştept măturătorii albelor oraşe
Şi-adorm întârziaţii negrelor taverne . . .

Dau fluviilor graţii de reptile,
Dau mărilor priviri fosforescente,
Iar munţilor din zare, aspecte de gorile
Şi brazilor, pe coaste, poziţii indecente.

Dau fructe noi smochinilor uscaţi,
Dau bronzului figură omenească,
Iar Regilor —
Pe socluri de marmură 'nşiraţi,
Poruncitoare gesturi, ca'n veci să poruncească.

Iar când cobor —
Când alba 'nfiorare
Se zbate în cupa negrului Repaos;
Asvârl sămânţă nouă în vechile tipare
Şi-ascult *Perpetuarea* cum fredonează 'n haos!...

GLASUL MORILOR

Lui *Mitif*

Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Glasul morilor severe care macină Romanţa
Zilelor de mâine —

Glasul dătător de pâine,
Care 'mbracă'n alb vestmânt
Năzuinţa şi speranţa,
Glasul morilor severe care 'ngroapă
Şi desgroapă
De sub piatră-acelaşi Cânt,
Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Să-l asculţi de dimineaţă până'n seară
Ore 'ntregi şi zile 'ntregi,
Să-l asculţi supus ca'n clipa când vorbeşte inspirarea,
Să-l cunoşti,
Să-l înţelegi,
Să-l înveţi pe dinafară
Şi să-l cânţi şi tu cu apa,
Şi să-l cânţi şi tu cu vântul,
Căci e glasu 'n care Cântul
Plămădeşte *'ndestularea !...*

Iar când noaptea amuţeşte glasul morilor,
Târziu
Când prin scocuri nemişcată, apa doarme ca 'n sicriu,
Când prin aripi, vântul trece cu aceiaş nepăsare
Suverană,
Ca prin pânza zdrenţuită-a unei nave,
Şi când piatra morii-ţi pare
O pecetie domnească
Desgropată din arhiva prăfuitelor hrisoave ;
Tu să te gândeşti la grâul care face să 'ncolţească
Iarna,
De sub piatra morii, năzuinţa şi speranţa,
Şi să-ţi aminteşti de glasul care macină Romanţa
Zilelor de mâine —
Glasul dătător de pâine!...

ROMANŢA YAHTURILOR

Yahturile albe,
Yahturile roşii,
Yacturile negre,
Yahturile celor înfrăţiţi cu marea,
Înfrăţiţi cu vântul
Şi cu resemnarea —
Yahturile vieţei,
Ancorară 'n port,
Dimineaţa 'n clipa când cântau cocoşii.

Yahturile albe, ancorară 'n dreapta,
Yahturile roşii, ancorară 'n stânga,
Yahturile negre, ancorară 'n mijloc.

Yahturile albe, aduceau cu ele
Cântece şi-ovaţii,
Marşuri triumfale,
Pilde de curagiu şi de vitejie —
Toată quintezenţa unei generaţii,
Tot ce cântă glonţul,
Tot ce scrie spada —
Clipa ce 'nfrăţeşte
Sângele cu ploaia,
Rana cu zăpada.

Yahturile roşii, aduceau cu ele
Vaete şi lacrimi,
Flamuri sfâşiate,

Scuturi găurite,
Săbii ruginite
Şi armuri pătate
De noroi şi sânge
Şi figuri schiloade,
Mute
Şi'ncruntate —
Mute ca sentinţa luptelor pierdute,
Triste ca fantoma gloriei defuncte.

Yahturile negre, aduceau cu ele
Linişte deplină,
Miros de tămâe,
De făclii de ceară
Şi de flori funebre,
Pe catarguri, două flamuri lungi de doliu
Şi pe bord, stigmatul stinsului orgoliu.

Dar după trei zile
Şi după trei nopţi,
După trei apusuri
Şi trei răsărituri,
Yahturile negre, morţii-şi debarcară ;
Pe când cele albe
Şi cu cele roşii
Ancorele grele, greu le ridicară
Şi din port plecară
Dimineaţa 'n clipa când cântau cocoşii . . .

Incotro ?
Spre care ţărmuri depărtate ?...
Incotro ?
Spre care zări însângerate ?...
Incotro ?
Spre care lupte-apropiate ?...

Unele spre dreapta,
Altele spre stânga,
Yahturile vieţei iarăşi au pornit...
Dar în largul măr.i
Dimineaţa 'n clipa când cântau cocoşii,
Yahturile albe,
Yahturile roşii,
Yahturile celor înfrăţiţi cu marea,
Înfrăţiţi cu vântul
Şi cu resemnarea —
Yahturile vieţei,
Naufragiară !...

ROMANŢĂ NORDICĂ

In portul blond al unei mări din nord,
Au debarcat corsarii bruni din sud.
Şi 'n portul blond al unei mări din nord,
Greoaiele otgoane se aud,
Cântând barbar, cântând în dezacord
Cu pinguinii tristului fiord.

In portul blond, bătrânii mateloţi
Privesc tăcuţi la noii debarcaţi,
Şi 'n portul blond, bătrânii mateloţi
Par nişte blonzi copii, înfioraţi
De cântecele brunilor piloţi
Încremeniţi cu mâinele pe roţi.

Artişti pribegi şi oaspeţi nepoftiţi,
Bătuţi de vânt şi-adesea de noroc,
Artişti pribegi şi oaspeţi nepoftiţi,
Corsarii bruni repetă-acelaş joc,
Şi'n porturile blonde-abia sosiţi,
Pornesc din nou şi'n veci netălmăciţi.

Şi'n timp ce-albastrul mării uniform
Le-adoarme'n cânt tristeţile de eri,
Şi'n timp ce, albastrul mării uniform
Deşteaptă'n ei eterne primăveri,
În portul blond ca 'ntr'un gheţar enorm
Autohtonii tremură... şi-adorm!....

PRIN GĂRILE CU FIRME-ALBASTRE

Lui *Emil Gârleanu*

Tristeţea trenului ce pleacă,
Noi n'am trăit-o niciodată,
Căci — călători ades cu trenul —
In clipa când plecăm din gară,
Noi stăm pe loc —
Doar trenul pleacă !...

Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Ne poartă nerăbdarea mută,
Bagajul visurilor noastre
Şi setea noilor senzaţii,
Pe infinite paralèle,
De-alungul verzilor plantaţii
De mătrăgună şi cucută,
Pe schela podurilor albe,
Prin noaptea negrelor tunele,
Şi gările cu firme-albastre !...

Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Respiră,
Cugetă,
Vorbeşte
Şi'n forţa aburilor cântă
Viteza roţilor, ce creşte....

Doar trenul singur se frământă,
El singur urcă
Şi coboară —
Reptilă neagră ce 'mprumută
Aripi de liliac ce sboară
Şi glas de cobe ce 'nspăimântă !....

Doar trenul singur se'nfioară
De-atâta vecinică povară,
El singur poartă mai departe
Pachetele-omeneşti, culcate
Ca 'ntr'un muzeu de statui sparte,
Pe bănci de pluş capitonate !...

Doar trenul suferă ofensa
Sclaviei negrilor «ad hoc»
Ce poartă'n lectici mai departe
Pe cei născuţi să stea pe loc !...

El singur,
El,
Şi numai trenul
Crează 'n urma lui distanţa,
Monotonia
Şi refrenul
Din care ne-adăpăm speranţa
Toţi călătorii spre *mai bine...*

Şi numai el,
Doar trenul singur,
Doar trenul ştie-anume cine
Şi câţi din cei plecaţi aseară
Puteà-vom mâine 'n zorii zilei,
Bagajul visurilor noastre
Să-l presărăm, din suflet, iară,
Prin gările cu firme-albastre! ...

ROMANŢA REGELUI

Sonore, regalele lacrimi, se sparg de bazaltul sonor...
Sub bolţile negre, pătate de-albastrul târzii 'nserări,
Cristalul regalelor lacrimi, expiră ca'n stinsul ecou
Al stelelor albe, desprinse din vastul, eteric decor...
Şi regele plânge 'n cavou —
Şi regele plânge 'n cavoul eternelor lui aşteptări!...

Poporul aşteaptă afară... Poporu'l doreşte şi-l chiamă;
Dar regele—barbarul rege, din larma atâtor chemări,
Nu-l mişcă decât însetata dorinţă—să-l scuipe din nou
Şi iar să se'nchidă 'n cavoul cu gratii şi porţi de aramă..,
Şi regele cântă 'n cavou —
Şi regele cântă 'n cavoul eternelor lui aiurări!...

Şi lungile zile de vară, trec leneş ca berzele 'n sbor...
Sub bolţile negre, pătate de-albastrul târzii 'nserări,
O lacrimă-aproape uscată expiră 'ntr'un ultim ecou,
Şi paşii sandalelor rupte adorm pe bazaltul sonor...
Şi regele moare 'n cavou —
Şi regele moare 'n cavoul sfârşitelor lui aşteptări!...

PASTEL DE TOAMNA

Toamnă, noapte, ploua !...
Trei drumeți sosesc
Uzi ca trei cadavre scoase dintr'un lac.
Trei drumeți, în fața porței, se opresc
Și-apoi bat...
De-alungul gangului răsună
Un cuvânt
Și'n urmă, altul :
Noapte bună !
Și pe urmă tac.

Nu răspunde nimeni...

Trei drumeţi aşteaptă
Muţi ca trei schelete ce'şi cată mormântul.
Ploaia cade deasă, repede şi dreaptă,
Deasă ca nisipul,
Repede ca vântul,
Dreaptă ca săgeata....

Şi drumeţii-aşteaptă.

Şi se face ziuă...
Trei drumeţi pornesc
Albi ca beduinii vastelor Sahare,
Trei drumeţi *Castelul morţii* ocolesc
Şi tăcuţi,
Prin faţa celor ce-i privesc,
Trec ca nefiinţa nopţilor polare
Şi se pierd în zare
Ca trei yahturi albe, mute, călătoare !...

— Cine-au fost drumeţii ?
Cine i-a trimis
Să ne bată'n poartă şi să ne deştepte,
Să re'nvie glasul umedelor trepte
Şi să ne 'ntrerupă ne'ntreruptul vis ?...
Cine-a fost nebunul care i-a trimis ?

Nu răspunde nimeni !...
Straniile umbre s'au pierdut în zare...
Toamnă, ziuă, soare !...

PASTEL BOLNAV

Ce primăvară tristă şi ce spital tăcut!...

Bolnavii albi, ca albul pereţilor,
Privesc
Ne'ncrezători spre soare —
Bizar necunoscut
Pe care'ntâia oară, acum parcă'l zăresc.

Ce primăvară tristă şi ce spital tăcut
Cu scările tocite
Şi sălile pătrate,
Prin care paşii par'că vorbesc de cei de eri—
De cei aduşi pe braţe
Şi scoşi întinşi pe spate,
De cei trecuţi de pragul supremei mângâieri.

Ce primăvară tristă şi ce spital tăcut!...

Ferestrele deschise spre soare, par'că vor
Să strângă'n braţe 'ntreaga căldură
Şi lumină,
În timp ce condamnaţii tăcuţi, din patul lor,
Fac semne desperate...
Şi doza de chinină
Alunecă pe gâtul pierduţilor
Ce vor
Să-şi schimbe-apropiatul sfârşit în început.
. . . . . .
. . . . . .
Ce primăvară tristă şi ce spital tăcut!...

PASTEL MECANIC

Monocromia dezolantă a unei dimineţi ploioase,
Mângâe agonia tristă dar gravă-a unui tren de marfă
Ce-şi fluieră impertinenţa prin trei supape ofticoase
Şi urcă panta'n resemnarea bemolilor ce mor pe harfă
Într'o capelă funerară,
Cu miros de făclii de ceară
Şi vagi parfumuri de tămâe,
Eau de Cologne
Şi chiparoase.

Pe valea Oltului
Sau poate pe valea Prahovei...
Decorul
E acelaş peste tot când plouă.
Şi-aceleaşi agonii profane
Schiţează orce tren de marfă când vrea să calchieze sborul
Expreselor ce urcă panta cu graţii de aeroplane!...
Aceleaşi agonii banale
Şi-acelaş *trio* de semnale
Imploră mila dimineţei
Şi plictiseşte călătorul...

Monocromie verde:
Munţii şi brazii par de mucava —
E pastişarea dezolărei şi-a neputinţei animale
Ce-şi urcă-adeseaori Calvarul, cu trenu-alături, pe soşea.
E parodia fantaziei şi-a inspirărilor vasale...
Pastel mecanic —
Năzuinţă
De artă nouă
Şi ştiinţă —
Cézanne te-ar fi pictat într'altfel,
Eu însă te-am văzut aşà!...

CÂNTĂ UN MATELOT...

Cântă un matelot la proră
Şi imnul lui solemn pluteà
Pe 'ntinsul mărei Marmară,
Ca 'ntr'o cetate spaniolă,
Când orologiul din cupolă
Anunţă fiecare oră
Printr'un preludiu de mandolă...

Cântă un matelot la proră
Şi marea nu-l înţelegeà.

Cântă un matelot la proră...
Un singur matelot cântà.
Şi totuş vocea lui sonoră
Părea pe yachtul ancorat,
Un cor solemn de preoţi tineri,
Ce'ngroapă 'n noaptea Sfintei Vineri
Un nou Profet crucificat
Pe-o nouă Golgotà...

Cântă un matelot la proră
Şi 'ntregul echipaj dormeà.

Cântă un matelot la proră.
Dar ce lunatic 'lasculta
Şi cine cântu-i repetà
Din largul mărei Marmară,
Când mateloţii toţi dormeau
Şi marea nu-l înţelegeà ?. .

Cântă un matelot la proră
Şi 'n larg, sirenele plângeau !...

CRISTOS A ÎNVIAT

Azinoapte mi-a bătut în geam
o mână nevăzută...
Vai! mâna ce-mi bătea în geam,
o cunoşteam —
era poema întreruptă
de mult,
din vremea când eram
eu însu-mi mâna nevăzută
ce-azi noapte mi-a bătut în geam.

Bătea grăbită ca şi cum
m'ar fi chemat în stradă-afară...
Bătea'ndrăzneaţă şi bizară,
şi loviturile-i păreau
cadenţe stranii de fanfară
ce'nsufleţite se'nălţau
din lumânările de ceară
pe rotogoalele de fum.

Şi-atâtea lumânări ardeau
în preajma vechei catedrale,
şi-atâţia ochi,
şi-atâtea frunţi,
şi-atâţi obraji şi buze pale,
ca'ntr'un decor de feerie
pe sub portice străluceau;

că mâna ce-mi bătea în geam
părea suprema frenezie
cu care gesturile'nchee
o idee
într'un final de simfonie.

Un clopot grav ca un profet
părea că descifrează'n spaţiu
nocturnul crucilor secret...
Un clopot grav ca un profet
vestea luminilor de jos
că *sus* e locul ocupat,
şi scutierii lui Cristos
strigau:
«Cristos a înviat»
. . . . . .

Și mâna ce-mi bătea în geam
părea un târnăcop ce sapă
și profanează-aceeaș groapă
pe-al cărui mort îl cunoșteam.

CÂNTEC DE LEAGĂN

Pentru *Evelyn Burillianu*

Nani, nani...
Dormi în paza nesecatului isvor
De priviri,
Ce te'nfăşoară ca'ntr'o haină de mătase —
Nani, nani...
Ochii mamei au veghiat întreaga noapte
Şi-acum dormi, căci obosite dorm şi florile din vase
Şi parfumurile lor,
Toate, unul câte unul, pe-al tău leagăn se cobor.
Nani, nani...
Dormi în vraja aiurărilor de şoapte
Ce pătrund printre perdele
Şi te'ndeamnă :
Dormi căci somnul a cuprins de mult grădina,—
Lacul,
nuferii,
castanii,
stânjeneii
şi glicina

Toate dorm,
Dorm toate'n paza albelor priviri de stele...
Dormi şi tu —
Prin candelabre iată-adoarme şi lumina
Dormi
Şi somnul tău să fie mai senin ca infinitul
Oglindit în necuprinşii ochi albaştri de femeie,
Visul tău să fie visul insulelor Boromee,
Visul tău să fie totul,
Tot, precum e răsăritul
Inceputul celor bune şi sfârşitul celor rele.
Nani, nani,
Dormi în paza Ursitoarelor,
Şi anii
Să te'mbrace 'n infinitul fericirii.
Nani... nani...

ROMANŢĂ APOCRIFA

Lui *Iser*

Păreri de rău, păreri de rău—
Stigmate vechi, cicatrizate,
In Domul sufletului meu
Păşiţi solemn, învestmântate
In scumpe-odăjdii de-Arhiereu...
Păşiţi solemn, discret şi rar
Ca nişte pâlcuri, fragmentate
Dintr'un cortegiu funerar.

Păreri de rău, păreri de rău...

V'ascult în fiecare seară
Cum staţi de vorbă cu trecutul,
Pe falşa nervilor chitară
Vă descifrez neprefăcutul
Indemn spre cei fără de glas,
Iar când pe-al inimei cadran
Păşiţi solemn ca şi temutul
Şi mitologicul Teseu,
Sacerdotalul vostru pas
Vi-l cadenţez cu pasul meu—
Cu pasul meu profan.

Păreri de rău, păreri de rău —
Ecouri stinse, apocrife,
Şi totuş pline de ecou,
Voi sunteţi negrele tarife
Pe care moartea le-afişează
In propriul meu cavou.

ROMANŢA NECUNOSCUTEI

In fiecare zi de întâi Mai, o necunoscută apare în balconul de marmoră al palatului Versailles şi, aplecându-se spre basinul Latonei, cântă:

Eu sunt ce n'a fost încă nimeni din toate câte-au fost
Şi sunt —
Sunt ritmul primelor senzaţii
Şi gestul primului avânt,
Sunt simetria primitivă a două buze 'mpreunate,
Sunt frenezia ancestrală ce'n lutul omenesc se sbate,
Sunt visul unei nopţi de vară, trăit de sexe diferite,
Sunt ura falselor feline, surprinse'n perne adormite,
Sunt gama rozelor păcate transcrise'n magicul carnet,
Sunt prada bestiei,
Chimera netălmăcitului poet,
Sunt spasmul,
Lenea
Şi desgustul efemeridelor ce mor

Şi-accentul circonflex al vieţii —
Al nimănui
Şi-al tutulor!...

Lesbos mi-a dedicat un templu,
Cytera, altul,
Iar Corynhul
Mi-a dăruit Archipelagul cu toate florile
Şi-argintul
Monezilor cu efigia lui Eros-blond.
Din Orient,
Ovidiu m'a adus la Roma într'un sicriu de pergament.
Arabii m'au purtat în goana cămilelor
Şi caravana
M'a cumpărat dela Bassora pentru-a mă vinde 'n Ecbatana.
Florenţa m-a plimbat în taină prin parcul roşiilor crini,
Verona m-a expus ca premiu într'un concurs de spadasini,
Veneţia mi-a dat gondola,
Otrava,
Streangul,
Şi pumnalul
Iar Vaticanului catolic i-am profanat pontificalul
Alcov de purpură.
Parisul m'a coborît pe Bulevarde,
M'a exilat prin cafenele
Şi prin modestele mansarde,
Iar restul marilor oraşe moderne, mă privesc cu milă —
O Vagabondă ce se vinde mulţimei, pe monezi de-argilă!...

Eu sunt...
Dar nu...
Trecutu-mi spune că astăzi nu mai sânt nimic —
Nu sunt decât adresa scrisă indescifrabil pe un plic
Ce face 'nconjurul planetei
Şi 'n fiecare 'ntâi de Mai
Îşi plânge Odisea 'n parcul evocatorului Versailles.

ODELETĂ

Celei mai blonde

Tu pari a fi venită dintr'un regat pustiu —
Regatul unor pete de umbre şi lumini,
Pe care fantezia nebunilor ce scriu,
L'a comparat cu visul aleelor de crini.

Cu ochii tăi — culoarea nimicului etern,
Culoarea nebuniei şi-a crimelor ertate,
Culoarea voluptăţei şi-a viţiului, ce-aştern
In urma lor fanate petale de păcate;
Şi părul blond, ca blondul spiralelor de fum
Ce conturează 'n spaţiu intenţii sensuale,
Tu pari cuceritoarea *Amantului postum*,
Iar eu, părtaşul celei din urmă Bacchanale!
. . . . . .
Tu pari a fi venită dintr'un regat străin —
Pustiu ca discul rece şi blond al lunei pline,
Pervers ca parodia anticului maslin
Şi straniu ca surîsul defunctelor regine!...

INTR'UN BAZAR SENTIMENTAL

Stofe vechi, o mandolină, un *Cezanne* şi doi *Gauguin*,
Patru măşti de bronz : *Beethoven, Berlioz, Wagner, Chopin*,
O sofà arabă, două vechi icoane bizantine,
Un potir de-argint, mai multe vase de-albastru, pline
Cu mimoza, tamburine spaniole, lampioane
Japoneze, trei foteluri cu inscripţii musulmane,
«Fleurs du mal» legate'n piele de Cordova şi pe pian
Charles Baudelaire şi-alături *Villiers de l'Isle-Adam*....

Toate sânt ca şi-altă dată...
O, bazar sentimental !...
Toate sânt ca la plecare—bronz, dantelă şi cristal...

Şi cu toate-acestea, câte tocuri nu-şi lăsară forma
Pe covoarele-ţi bogate de Bukhara ?
Şi'n enorma
Ta colecţie de patimi, câte buze nu'ncercară
Să-i transcrie madrigaluri pe obrajii ei de ceară ?...
Câte tragice 'nceputuri, nu sfârşiră 'n simfonia
Mută-a lacrimilor ?...
Câte nu pieriră 'n veşnicia
Inutilului ?...
Căci noaptea cea dintâi, fu cea din urmă,
Iar dorinţa ei : *nimicul* — şi nimicul nu se curmă !...

nimicul" et caetera!

Ştiu că m'aşteptai pe mine...
Iată-mă, sosesc şi-ţi zic:
Te 'ntâlnesc întâia oară... Tot ce-a fost n'a fost nimic.
Minte-mă din nou... Aprinde lampioanele... Coboară
Transparentele... Dă-mi calmul şi culorile de seară...
Dă-mi şi buzele şi ochii şi... «*Les fleurs du mal*», la fila
Trei sute treizeci şi nouă: *La mort des amants*...
Dar mila
De amanţii tăi ce-aşteaptă pe trotuar plecarea mea,
Mă 'ntrupează 'n cel de-alt' dată şi...
Pe-araba ta sofa:
Cântece'n surdină,
Gesturi,
Umbre,
Flori
Et caetera !...

motiv nou: cocota, cuiva.

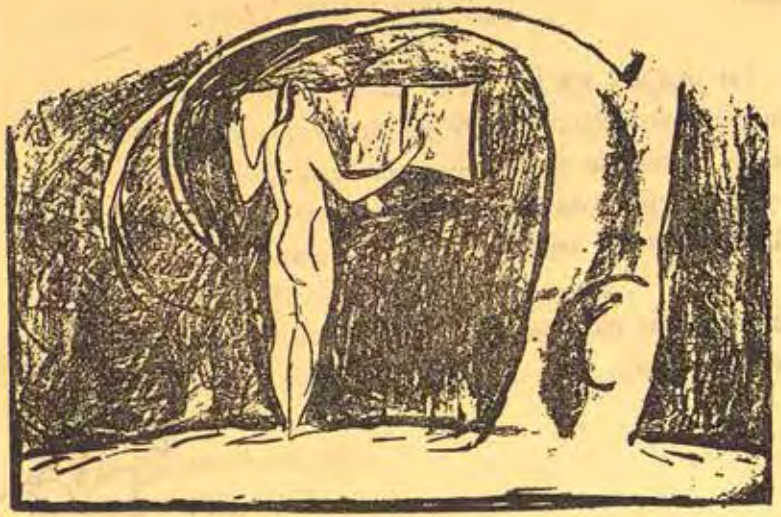

VA FI...

Va fi 'ntr'o noapte caldă de Mai.
Când vei intra
In parcul meu,
Nisipul aleelor deșarte
Imbrățișând pantofii tăi albi, va tresări...
La revederea celei venite de departe
Copacii vor zâmbi...
Ferestrele-mi închise, se vor deschide iar
Și'n vazele uitate pe albe etajere,
Buchetele uscate, de alb mărgăritar,
Vor palpita
Ca'n ascultarea unui demonic Miserere !...

Va fi într'o noapte caldă de Mai
Când vei veni,
«Olimpia» din cadru, îţi va surîde iar
Ceasornicu'n părete va respira mai rar
Şi mutele covoare, din nou vor tresări...
Demonul nebuniei va cobori din nou
Pe-albastrele sofale
Şi albele dantele,
Aripa lui va stinge lumina'n candelabru,
Iar noi,
Sub ocrotirea tăcutelor perdele,
Postum ca şi'ngropaţii de vii, într'un cavou
Ne vom iubi 'n parfumuri de brad şi de cinabru.

Şi-apoi...

Va fi într'o seară poate ca şi-alte seri.
Va fi
O seară de Octombre cu palpitări discrete
De frunze,
De imagini,
De pleoape
Şi regrete...
Vai, cea din urmă seară când tu vei mai veni
Va fi o aiurare de toamnă pe sfârşite,
O aiurare'n versuri brodate pe-o batistă:
Simbolul despărţirei...

Şi-atâta tot...

Şi-apoi,
Nu va mai fi nimica —
Nu va mai fi nici soare,
Nu va mai fi nici lună,
Nici stele căzătoare,
Şi faţă de noi singuri,
Nu vom mai fi nici noi !...

ROMANŢA ULTIMEI SERI

Pe buzele-mi roşii, port şi-astăzi stigmatul,
Dezastrelor mute din ultima seară...
Pe buzele-mi roşii—apusuri de vară —
Port urmele luptei pierdută'n palatul
Eternului *Mâine*
Şi fostului *Eri* ...

Mi-ai spus într'o seară că-i ultima seară!.....
Vai ! ultima seară ce trist se sfârşeà ...
Te văd parcă şi-astăzi învinsă,
Culcată,
Pe-aceiaşi arabă şi veche sofă,
Cu ploapele 'nchise,
Cu gura 'ncleştată
Şi mâinile 'n cruce ca două stindarde
Pătate de sânge—
Ca două stindarde pe care le-ar strânge
O 'ntreagă armată la piept,
Mai 'nainte
De-a-şi vinde simbolul icoanelor sfinte
Ce plâng pe ruina cetăţii ce arde ! ...

Sărmană învinsă de însuşi învinsul
Voinţelor tale.....
Supremă chemare
Ce-şi pierde zigzagul în gesturi ce mor....
Lumină nocturnă de stea căzătoare....
Pe buzele-mi roşii, priveşte stigmatul
Dezastrelor mute din ultima seară
Şi-ascultă-ţi a luptei ciudată ghitară
Cum plânge

Și'n urmă, cum moare 'n palatul
Eternului *Mâine*
Și fostului *Eri*!...

Sunt glasuri de clopot ce par'că te chiamă
Și glasuri de ștreanguri ce scârțâe 'n vânt...
Un glas de frânghie și-un glas de aramă,
Se zbat împreună
Și două sentințe
Topite sunt parcă 'ntr'un singur cuvânt:
«*Amantul te minte...*»
«*Amanta te minte...*»
Și 'n viață, același etern *Început*,
E doar profanarea acelor *Sfârșituri*
Trăite
Și-apuse cu cei din trecut!

ROMANȚA UNUI REGE ASIATIC

Pe soclurile albe de marmoră,
Sculptate
De dalta unor meșteri aduși din alte țări,
Eternizate'n masca supremei nepăsări,
De-alungul celor șapte alei
Intretăiate
De alte șapte alei,
In parcul meu veghiază o sută de femei—
O sută de amante pe care le-am iubit
Cu-atâta frenezie,
Că'n spasmele dorinții,
In fiecare noapte sfârșiam printr'un cuțit
Poemele 'ncepute cu buzele și dinții.

Și'n parcul meu
De-alungul aleelor pătate
De lacrimi
Și de sânge,
La ora când amurgul culorile 'și resfrânge
Pe goalele și albe statui imaculate,
Cobor,
Cobor eu singur din vastul meu palat,
Și buzele-mi aprinse cerșesc o sărutare,
Pe rând
La fiecare...

Da...
Eu,—un rege care se roagă-a fi iertat,
Cutreer ca fantoma regretelor postume
Tăcutul parc cu șapte alei, întretăiate
De alte șapte alei,
In care stau de pază o sută de femei—
O sută de poeme trăite'n altă lume,
Și corpurile albe de piatră, nemișcate,
Le 'ngenunchiez cu gestul;
Iar buzele-mi aprinse
Le 'nghieț cu sărutarea statuilor învinse.

CELEI DIN URMĂ

Vous l'avez vue, la dame en noir"
Jehan Rictus

Ochii negri,
Părul negru,
Şi 'mbrăcată 'n negru toată,
A trecut ca 'nfiorarea unei umbre pe 'nserate...
Cine-a fost fantoma 'n doliu cu ochi mari de desgropată ?
Cine-a fost fantoma 'n doliu la al cărui tragic piept
Palpitau trei asfodele ca trei guri însângerate?...
N'o fi fost necunoscuta ce m'aşteaptă
Şi-o aştept ?...

A trecut...
Era 'mbrăcată ca miresele lui Crist
Când coboară 'ngândurate albul treptelor tocite.
Ochii ei sorbeau apusul cu nesaţiul unui trist
Demon smuls din întuneric
Şi-aruncat în plină ziuă —
Ochii ei, reflexul unor aiurări netălmăcite
Se dublau ca 'ntr'o supremă sărutare de adio.

A trecut...
Şi 'n urma celei ce purta cu ea secretul
Frazelor turburătoare de seninuri fără pată,
Am rămas să-i sorb parfumul
Şi să descifrez regretul
Asfodelelor fanate ce-i căzuseră din piept...

Cine-a fost fantoma 'n doliu cu ochi mari de desgropată ?...

N'o fi fost necunoscuta ce m'aşteaptă,
Şi-o aştept ?...

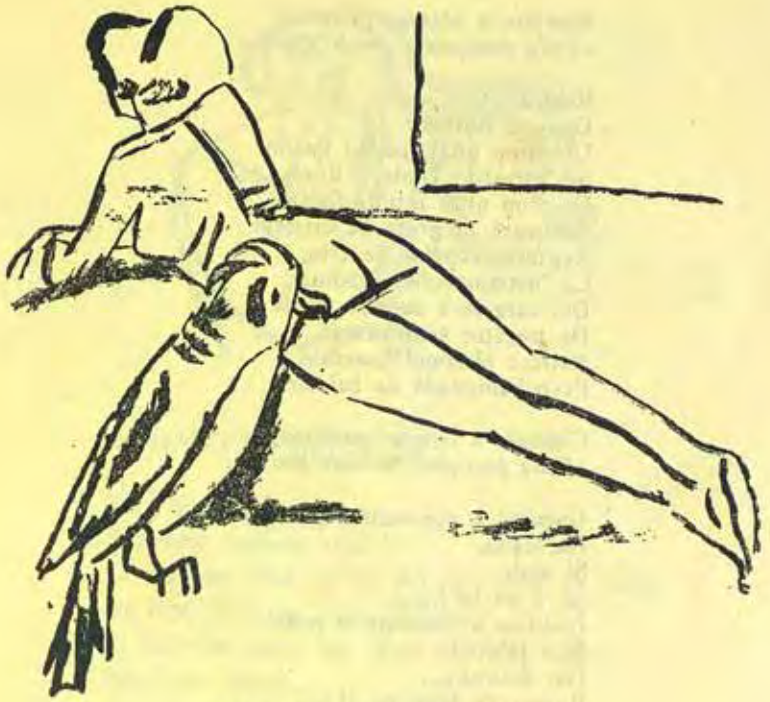

ROMANȚA ROZINEI

Guerlain a botezat parfumul
«Voila pourquoi j'aimais Rosine».

Guerlain a botezat parfumul
Extras din cupele de crin,
Cu numele necunoscutei —
Boeme,
Sau aristocrate —
In ale cărei bucle blonde,
Decolorate,
Sau pudrate,
A cunoscut întâia oară
Parfumul cupelor de crin...

Guerlain a botezat parfumul
«Voila pourquoi j'aimais Rosine».

Rozina...
Unde e Rozina ?
Un strop uitat într'un flacon
Se 'ntreabă : Unde e Rozina ?
Un trop uitat într'un flacon
Schiţează 'n grota de cristal
Regretul cupelor de crin,
Ce 'nstrăinate de grădina
Din care le-a cules o mână
De trecător sentimental,
Jertfesc blazonul florentin
Pe-o balustradă de balcon ...

Guerlain a botezat parfumul
«Voila pourquoi j'aimais Rosine».

Guerlain a cunoscut-o poate.
Dar când,
Şi unde
Şi 'n ce fel ?...
Guerlain a cunoscut-o poate
Şi a iubit-o...
Dar Rozina ?...
Rozina l'a iubit pe el ?....

Parfumul lui *Guerlain* îmi spune
Că'n golul cupelor de crin,
Divinizatele nebune
N'au picurat decât minciună —
Şi că Rozina-a fost ... nebună !...

Şi totuşi el o cântă şi-astăzi
In blondul cupelor de crin...

Guerlain a botezat parfumul
«Voila pourquoi j'aimais Rosine».

ROMANŢĂ POLICROMĂ

Nu-i cer nimic....
Şi totuşi dacă-ar vreà—
O, dacă-ar vreà să-mi deà ce nu-i cer încă,
Aş face dintr'un lac o Marmarà
Şi dintr'un melc, un Sfinx săpat în stâncă.
Nu-i cer nimic....
Dar dacă-ar fi să-i cer
Ce-aş vreà să am şi ce-ar puteà să-mi deà,
Aş picurà 'ntr'o cupă cu eter
Morfină
Şi i-aş cere-apoi aşà :

Dă-mi tot ce crezi că nu se poate dà :
Dă-mi calmul blond al soarelui polar,
Dă-mi primul crepuscul pe Golgotha
Şi primul armistiţiu planetar.

Dă-mi paradoxul frumuseţei tale,
Dă-mi prorocirea viselor rebele,
Dă-mi resemnarea strofelor banale
Şi controversa versurilor mele.

Dă-mi A. B. C. al vieţei subterane,
Dă-mi simfonia flautelor mute,
Dă-mi tălmăcirea buzelor profane
Şi rebusul icoanelor tăcute.

Dă-mi preţul primei victime-a femeei,
Dă-mi simbolul opalului şi-agatei,
Dă-mi ritmu'nveninat al Salomeei
Şi tusea 'n *fa minor* a Traviatei.

Dă-mi spleenul călătorilor pe apă,
Dă-mi spectrul verde-al zilelor de-apoi,
Dă-mi gravitatea morţilor spre groapă
Şi comicul funebrului convoi.

Dă-mi tot ce'n prima clipă risipeşti,
Şi tot ce'n clipa ultimă aduni,
Dă-mi fastul siluetelor regeşti
Şi perspectiva casei de nebuni...

Nu-i cer nimic.
Şi totuşi dacă ar vreà
O, dacă-ar vreà să-mi deà ce nu-i cer încă,
Ar face dintr'un lac o Marmarà
Şi dintr'un melc, un Sfinx săpat în stâncă.

LITANII PENTRU MIEZUL NOPŢII

I

Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...
A trecut de miezul nopţii...
Iar duetul senzual
Orchestrat de fantezia unui Heliogabal
Pâlpâie 'n finalul unei lumânări aproape stinsă.

Dormi felină cu ochi stranii
Şi cu pleoape cercuite
In culori evocatoare de fanate clematite,
Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...

Culcă-ţi capul pe risipa chiparoaselor strivite
De contururile-ţi roze
Torturate,
Şi-amorţite,
Şi multiplică-te 'n visul unei Venere desprinsă
Din anticul bronz al unei statui reconstituite.

Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...

II

Dormi felină torturată de-al duetului final...
Plimbă-ţi degetele pale, pe dantelele pătate
De capriciul unor alte flori, de tine 'nsîngerate
Şi respiră 'n vis parfumul parcului sentimental.

Şi respiră infinitul ce pluteşte 'n străveziii
Nori,
Din care plouă 'n luptă hydromelul Walkyriei...
Dormi felină torturată de-al duetului final...

Dormi, ca anticele statui mutilate de barbari,
Goală toată
Ca victima primilor amanţi-corsari,
Uită binecuvântarea gestului sacerdotal
Şi 'ntrupează-te 'n Phrynea bandelor de mercenari.

Dormi felină torturată de-al duetului final...

III

Dormi felină saturată de-al eternului simbol...
Toate dorm.
Şi 'n juru-ţi toate sunt absente.
Pe perete,
Miezul nopţii-a 'nchis chiar ochii ne-adormitelor portrete
Şi-albul ochiu al lumânărei, doarme 'n stinsu-i rotogol.

Dormi cu buzele deschise, ca un fiitru 'n care porţi
De-opotrivă-aceleaşi lacrimi, pentru vii
Şi pentru morţi...
Dormi felină saturată de-al eternului simbol...

Dormi supremă frenezie de jeratic şi scântei,
Tu ce-ţi schimbi amanţii 'n Preoţi
Şi pe preoţi în Atei —
Dormi,
Şi 'n aşternutul moale, forma corpului tău gol,
Să 'mpietrească pe vecie «Crucea Sfântului Andrei».

Dormi felină saturată de-al eternului simbol!...

TRIPTIC BANAL

I

Viens pleurer si mes vers ont pu te faire rire.
Viens rire s'ils t'ont fait pleurer.

Tristan Corbière.

Prin curtea pavată cu plăci de bazalt
Răsună grăbiţii pantofi de atlaz,
Răsună ca stropii de ploaie ce cad,
Ce cad din înaltul şi negrul pervaz,
Ce cad din pervazul pătrat şi înalt
Pe plăcile negre şi verzi de bazalt.

Sunt singur . . .
Odaia-mi cu albii pereţi
Îmi pare enorma cutie de brad,
In care nebunul dresor de sticleţi
Şi-a 'nchis favoritul.....
Şi paşii grăbiţi
Răsună prin curtea cu plăci de bazalt,
Răsună grăbiţii pantofi de atlaz
Pe plăcile negre şi verzi de bazalt,
Răsună ca stropii de ploaie ce cad —
Şi cântă prin curtea cu plăci de bazalt
La fel cu-aripaţii nebuni cântăreţi.

Şi alba-mi cutie enormă de brad,
Se clatină par'că de-atâtea cântări....
Ascult cum se urcă pantofii pe scări,
Se urcă spre mine—
Alesul sunt eu—
Şi paşii se urcă,
Se urcă mereu
Spre cel din odaia cu albii pereţi!...
. . . . . .
. . . . . .
Şi nu mai sunt singur
Şi nu mai sunt eu.

II

C'est la femme qu'on aime à cause de la nuit.

Villiers de L'Isle-Adam

Plouă....
Pe trotuarul negru, felinarul desenează
O enormă violetă—
Violetă ca umbrela japoneză ce 'ncadrează
Chipul ei, oval şi palid,
De nocturnă şi cochetă
Magdalenă.

Plouă....
Pe trotuarul negru, paşii ei se 'ncrucişează
Cu grăbiţii paşi ai celor ce-o privesc
Şi-apoi dispar.
Şi tăcuta Magdalenă
Se strecoară, ca noroiul
Ce dispare în canalul deschis larg lângă trotuar!
N'are vreme s'o'nsoţească nimeni,
Nimeni n'are vreme
S'o mai cheme...
Plouă, plouă...
Şi trotuarul ud sclipeşte printre case,
Ca o candelă aprinsă
La icoana Magdalenei păcătoase.
. . . . . .
. . . . . .

Nu ştiu cine eşti
Şi nu ştii cine sunt —
Atât mai bine.
Hai cu mine...

Vom petrece'ntreaga noapte mângâindu-ne cu dinţii
Ca felinele,
Şi-apoi
Vom dispare amândoi
Prefăcându-ne 'ntr'un bloc —
Bloc de carne şi de foc,
Plămădit de draci
Şi'nchis
Pe vecie în infernul unei nopţi de Valpurgis.

III

Et tu me perdras, et je me perdrai,
car je suis celle qui est perdue, sitôt trouvée.

Marcel Schwob

N'ai fost cea dintâi,
Eşti însă cea din urmă—
Şi-destul
Pentru-amanta celui care poate totul—tot ce vrea...
Am voit să fii a mea;
Şi ai fost.
Cât timp?...
Atâta, cât am vrut...
Şi-azi dacă pleci,
E că vroiu să-şi plimbe urma pe obraji-ţi albi şi reci
Dinţii celor care-aşteaptă,
Dinţii celor care muşcă
Şi distrug cu lăcomia tigrilor închişi în cuşcă....
Du-te...
Strada te aşteaptă, îţi surâde şi te chiamă,
Strada-ţi zice: Vino,
Uită ce-ai fost ieri, căci azi eşti alta,
Uită tot ce laşi în urmă
Şi te'ndreaptă fără teamă
Spre surorile-ţi de mâine ce tronează pe înalta

Piramidă 'nfiptă 'n centrul marelui oraş....
Priveşte
Cum te-aşteaptă'n colţul străzii precupeţii de senzaţii!
Câţi sunt?
Unul, doi, o sută?....
Nu.... sunt mii, şi gloata creşte
Ca tumultul de ovaţii.
Cea dintâi a fost uitată,
Cea din urmă-i aşteptată,
Şi-aşteptarea îi excită....
Palidă sărbătorită,
Fii de-acuma'nvingătoarea
Şi învinsa tuturor.

SUMARUL

	Pag.
1) De vorbă cu mine însu-mi	7
2) Ecce Homo	9
3) Alea jacta est	11
4) Inainte	13
5) Vagabonzii.	17
6) Nocturnă	19
7) Spre soare.	21
8) Romanţa Soarelui	23
9) Glasul morilor	25
10) Romanţa Yahturilor	27
11) Romanţă Nordică	29
12) Prin gările cu firme-albastre	32

	Pag.
13) Romanţa Regelui	34
14) Pastel de toamnă	35
15) Pastel bolnav	37
16) Pastel mecanic	39
17) Cânta un matelot	41
18) Cristos a înviat	42
19) Cântec de leagăn	45
20) Romanţă apocrifă	47
21) Romanţa necunoscutei	49
22) Odeletă	51
23) Bazar sentimental	52
24) Va fi.	54
25) Romanţa ultimei seri	57
26) Romanţa unui rege asiatic	59
27) Celei din urmă	61
28) Romanţa Rozinei	63
29) Romanţă policromă	65
30) 31) 32) Litanii pentru miezul nopţei	67
33) 34) 35) Triptic banal	71

Preţul 3 Lei

Biblioteca
Județeană